

GENERÁLNA PROKURATÚRA SLOVENSKEJ REPUBLIKY

ŠTÚROVA ul. 2, 812 85 BRATISLAVA 1

IV/3 Pz 20/22/1000 – 7

Bratislava, 06. júna 2022

U z n e s e n i e

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v trestnej veci obvineného A.A., stíhaného za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, vedenej na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000, o návrhu obvineného A.A. z 25.02.2022 podľa § 363 ods. 1, § 364 ods. 1 písm. a), § 366 ods. 1, ods. 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku takto

r o z h o d o l :

Právoplatným uznesením špeciálneho prokurátora, sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-24 z 20.12.2021, ktorým bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná sťažnosť obvineného A.A., podaná proti uzneseniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-8 z 08.10.2021, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie A.A. za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona,

bol porušený zákon

v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 206 ods. 1 Trestného poriadku, a v ustanoveniach § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona,

v neprospech obvineného

A.A., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom X.X., X.

Právoplatné uznesenie špeciálneho prokurátora, sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-24 z 20.12.2021 **sa zrušuje**.

Súčasne **sa zrušuje** aj chybné konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, **vrátane** uznesenia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-8

z 08.10.2021, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie A.A. za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky **sa prikazuje**, aby o veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP“) uznesením sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-8 z 08.10.2021 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie A.A. (ďalej len „obvinený“) za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom dni v roku 2017, ako minister financií Slovenskej republiky, v meste Bratislava na ulici Štefanovičova č. 2968/5, vo svojej kancelárii na Ministerstve financií Slovenskej republiky, požadoval od prezidenta Finančnej správy Slovenskej republiky A.B., aby v rámci svojich kompetencií zistil stav a zabezpečil možné urýchlenie a úspešné ukončenie odvolacích daňových konaní vedených na Daňovom úrade Bratislava týkajúcich sa daňových subjektov – obchodných spoločností L.1 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX (ďalej len L.1 s.r.o.), L.2 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX (ďalej len L.2 s.r.o.), L.3 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, L.4 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, L.5 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX a L.6 s.r.o., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, všetky so sídlom X.X., X., a za to mu prisľúbil úplatok vo forme finančnej hotovosti v bližšie nešpecifikovanej výške, následne potom čo bolo ukončené odvolacie konanie minimálne k daňovým subjektom – obchodným spoločnostiam L.1 s.r.o. a L.2 s.r.o., v presne nezistenom dni v roku 2017, vo svojej kancelárii na Ministerstve financií Slovenskej republiky za uvedené odovzdal A.B. v nezalepenej obálke úplatok vo výške 48.000,- € (pozostávajúci z bankoviek nominálnych hodnôt 500 euro, 100 euro a 50 euro) so slovami „To je pre teba, za tie L. a nikomu nič z toho nedávaj“, ktoré si A.B. ponechal pre vlastnú potrebu (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“).

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal obvinený A.A. v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú špeciálny prokurátor uznesením sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000-24 z 20.12.2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“).

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bol 28.02.2022 doručený návrh obvineného z 25.02.2022, podaný v zastúpení obhajcom JUDr. Ondrejom Mularčíkom, ktorým žiadal zrušiť ako nezákonné napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia ako aj uznesenie o zamietnutí sťažnosti (ďalej aj „Návrh“).

Obvinený v Návrhu uviedol, že 21.07.2021 bol vypočutý A.B. do zápisnice o trestnom oznámení, v ktorej uviedol, že obvinený ho niekedy v roku 2017 oslovil, aby zistil, či sa dá urýchliť odvolacie konanie ohľadom konania o dani z príjmov právnickej osoby s tým, že zrejme išlo o nejaké preplatky obchodných spoločností, konkrétne L.1 až L.6. A.B. ďalej uviedol, že pri tomto stretnutí nebola o peniazoch žiadna reč. Následne A.B. oslovil A.C., riaditeľku sekcie daňových úradov Finančnej správy SR,

ktorú mal informovať o tom, že ide o požiadavku obvineného. Od menovanej mal A.B. získať informáciu, že konania sa nachádzajú v rôznych štádiách.

Na druhom stretnutí mal A.B. informovať obvineného o tom, čo zistil od A.C. s tým, že menovaná urobí všetko pre to, aby sa predmetné konania urýchlili, pričom sám A.B. konštatoval, že zo strany A.C. malo byť všetko v súlade so zákonom. Na druhom stretnutí mal obvinený A.B. informovať o tom, že: *„majitelia sú ochotní poskytnúť odmenu za urýchlenie týchto konaní, teda sa odvdčať“*, pričom nemala byť uvedená žiadna suma.

Tento proces mal trvať niekoľko mesiacov, počas ktorých mal s obvineným o tejto veci komunikovať uňho v kancelárii, pričom o ukončení prvých dvoch alebo troch odvolacích konaní mal A.B. informovať obvineného na jednom z takýchto stretnutí. Následne A.B. uviedol, že pri ďalšom pracovnom stretnutí, v zadnej časti kancelárie obvineného, mal A.B. obvinený odovzdať bielu otvorenú obálku na listy s komentárom, že *„to je za ten L.“*. A.B. mal obálku zobrať, mal vidieť, že sú v nej peniaze, ale hneď ich neprepočítal, mal tak urobiť až vo svojom aute alebo vo svojej kancelárii. Popisované konanie malo A.B. prekvapiť, nakoľko sám uviedol, že nikdy predtým s ním obvinený taký vzťah nemal. Vo vzťahu k sume A.B. uviedol, že pre odstup času si skutočne nepamätá presnú sumu, ale bol si istý, že malo ísť o sumu tesne pod 50 000,- Eur, bol presvedčený, že išlo o sumu 45 000,- Eur. Ďalej si pre odstup času A.B. nepamätal ani to, aké bankovky mu mali byť odovzdané a vedel len to, že to boli bankovky rôznych nominálnych hodnôt.

Obvinený ďalej konštatoval, že 23.07.2021 vypovedal A.B. už v procesnom postavení svedka, pričom uviedol, že: *„K samotnému vyplateniu úplatku došlo teda na niektorom z tých pracovných stretnutí v kancelárii A.A. On mi povedal, aby som išiel s ním dozadu, čo znamená, že sme išli, do kumbáliku, ktorý je súčasťou kancelárie. Keď sme vošli do kumbáliku, tak mi odovzdal bielu obálku, štandardnej veľkosti A5 a podal mi ju so slovami „To je pre teba, za tie L. a nikomu z toho nič nedávaj“. Obálka nebola zalepená, videl som, že sú v nej peniaze, tie som neprerátaval. Podakoval som a obálku som vzal a dal som si ju do vnútorného vrečka saka. Následne som odišiel z jeho kancelárie. Obálku som otvoril, myslím až vo svojej kancelárii a bola v nej suma 48 000,- Eur. Prekvapilo ma, že je to práve takáto suma a nie povedzme suma v okrúhlejšej hodnote napr. 45 000,- Eur alebo 50 000,- Eur. Nad výškou tej sumy som od podania trestného oznámenia celý čas uvažoval, pričom večer som si spomenul na presnú výšku sumy. Išlo o neobvykle presnú sumu, ako uvádzam.“*

Pri výsluchu 23.07.2021 už A.B. vedel uviesť aj to, že v obálke boli bankovky v nominálnych hodnotách 500,- Eur, 100,- Eur a aj 50,- Eur.

Obvinený poukázal na to, že A.B. podával trestné oznámenie a teda vedel k čomu sa ide vyjadrovať, pričom pre odstup času si v deň spísania zápisnice o trestnom oznámení, teda 21.07.2021, nepamätal presnú výšku sumy, pričom si bol istý, že išlo o sumu pod 50 000,- Eur a bol presvedčený o sume 45 000,- Eur a pre odstup času sa nevedel vyjadriť ani k nominálnym hodnotám bankoviek.

Do dňa 23.07.2021, do svojej výpovede v procesnom postavení svedka, ktorá sa uskutočnila ani nie s odstupom 48 hodín od podania trestného oznámenia, si už A.B. spomenul, že mu mal obvinený odovzdať finančné prostriedky vo výške 48 000,- Eur a dokonca si pamätal už aj nominálne hodnoty bankoviek, ktoré mu mali byť odovzdané. Obvinený zdôraznil, že A.B. vyvrátil vlastné tvrdenie ani nie spred dvoch dní o výške sumy, nakoľko 23.07.2021 doslova uviedol: *„Obálku som otvoril, myslím až vo svojej kancelárii a bola v nej suma 48.000,- Eur. Prekvapilo ma, že je to práve takáto suma a nie povedzme suma v okrúhlejšej hodnote napr. 45 000,- Eur alebo 50 000,- Eur.“*

Obvinený ďalej poukázal na to, že skutok musí byť v skutkovej vete určený aj časom, kedy mal byť spáchaný, pričom určenie použité v skutkovej vete obsiahnutej v uznesení o vznesení obvinenia „v presne nezistenom dni v roku 2017“, rozhodne nepredstavuje taký identifikačný údaj, ktorý by mohol založiť totožnosť skutku. V prípade, že skutok nie je možné jednoznačne identifikovať tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom, nemožno hovoriť o totožnosti skutku, pričom trestné stíhanie musí byť vedené pre totožný skutok a nie pre konanie, ktoré sa bude počas trestného konania vytvárať a modifikovať. Orgány činné v trestnom konaní zvolili postup, kedy páchateľa označili a skutok môže byť dotváraný v priebehu trestného konania, čo je absolútne neprijateľný postup, ktorý je v rozpore s § 199 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj § 206 ods. 3 Trestného poriadku. V tomto prípade táto zákonom požadovaná náležitosť na identifikáciu skutku tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom, absentuje.

Takýto opis konania, obvinený zámerne nepoužil pojem „skutok“, predstavuje aj závažný zásah do jeho práva na obhajobu, nakoľko od nikoho nemožno spravodlivo a objektívne požadovať, aby si čo i len pamätal, kde sa nachádzal a čo robil každý jeden deň počas celého kalendárneho roka a už vôbec nemožno rátať s tým, že niekto bude schopný podložiť tieto tvrdenia dôkazmi. Vzhľadom na to, že orgány činné v trestnom konaní neidentifikovali skutok časom, kedy mal byť spáchaný, zasiahli do jeho práva na obhajobu v tom smere, že sa nemôže ani len pokúsiť overiť, či sa vôbec v čase konania, ktoré sa mu kladie za vinu, mohol nachádzať na mieste, ktoré bolo označené ako miesto, na ktorom malo ku konaniu dôjsť.

Obvinený poukázal na výpoveď svedkyne A.C., ktorá uviedla: *„Nemala som žiadnu ďalšiu informáciu, či mal túto úlohu on zadanú od niekoho, alebo za akým účelom tieto informácie potrebuje. Vníkala som to, ako bežné preverenie činnosti DÚ v konkrétnom prípade, či úrad nie je nečinný, alebo nejakým spôsobom by porušoval lehoty pri správe daní... Zistenie stavu konania ani nemohlo v týchto konkrétnych veciach znamenať iný výsledok, ktorý by bol aj v prípade, že by som tieto veci nezisťovala - tento postup bol presne určený metodikou, potom už ostávalo len rešpektovať rozhodnutie súdu.“*

Podľa názoru obvineného výpoveď A.C. oslabila dôkaznú situáciu voči obvinenému, nakoľko sa nepreukázalo žiadne prepojenie medzi jeho osobou a tým, že sa mal A.B. informovať o stave odvolacích daňových konaní, čo A.C. vyhodnotila ako úplne obvyklú situáciu. V tomto prípade tak rozhodne nebol dostatočne odôvodnený záver, že sa obvinený dopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu.

Obvinený zdôraznil, že situácia popisovaná A.B. je až univerzálna. Nakoľko nikto nebol prítomný, keď ho mal obvinený požiadať o urýchlenie predmetných daňových konaní, s nikým okrem A.C. o tom A.B. nehovoril, pričom postup, ku ktorému došlo v rámci komunikácie s A.C. označili oba subjekty ako zákonný, pričom A.C. ho hodnotí ako úplne bežný postup s cieľom zistiť, či sú dodržiavané lehoty. A.B. by tak teoreticky mohol v každom jednom daňovom konaní, ktorého stav si u niekoho overoval uviesť, že práve v tejto veci mu bol niekým poskytnutý úplatok a na trestné stíhanie takto označenej osoby bude postačovať výpoveď A.B. a inej osoby, ktorá v tom čase s A.B. pracovne prichádzala do kontaktu, a ktorá potvrdí niečo, čo sa odohralo v rámci bežnej pracovnej agendy.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal na to, že A.B. vystupuje v iných konaniach v procesnom postavení spolupracujúceho obvineného, a teda jeho výpoveď by mala byť hodnotená mimoriadne obozretné. Táto požiadavka nebola v prípade obvineného rešpektovaná. Obvinený je zároveň presvedčený, že A.B. si svojimi výpoveďami zabezpečil prepustenie z väzby.

Obvinený zároveň poukázal aj na to, že z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v tomto prípade objektívne nebolo vôbec potrebné intervenovať, nieto ešte poskytovať úplatok, nakoľko ako to vyplýva z vyšetrovacieho spisu, prebiehali v danej veci súdne konania a odvolací orgán je povinný rešpektovať názor súdu, ktorý bol vyslovený v prospech spoločností L.1 až L.6. Postup popisovaný A.B. je teda viac ako nepravdepodobný a úplne nelogický.

Obvinený dodal, že o univerzálnosti svedeckých výpovedí a na to naviazaných poskytovaní benefitov A.B. svedčí napríklad to, že tejto osobe nebol ani len zaistený majetok, a to ani vo výške úplatku, ktorého prijatie sám popisoval. Taktiež u neho nebola vykonaná domová prehliadka a overenie jeho, v tom čase aktuálneho stavu hotovosti.

Obvinený ďalej uviedol, že uznesenie o zamietnutí sťažnosti bolo vydané JUDr. Danielom Lipšicom, LL.M. (ďalej len „Daniel Lipšic“), ktorý má výraznú politickú minulosť, pričom počas svojho politického pôsobenia veľmi intenzívne vystupoval voči politickej strane SMER-SD, vyhraňoval sa voči nej aj voči jej členom. Obvinený bol členom politickej strany SMER - SD od roku 2006 do roku 2019. Daniel Lipšic v rámci svojho politického boja silne inklinoval k médiám a poskytoval im rozsiahle vyjadrenia, pričom tieto jeho vyjadrenia sa týkali nielen politickej strany SMER-SD, ale aj priamo obvineného. Obvinený poukázal napríklad na to, že Daniel Lipšic vo svojich politických medializovaných vyjadreniach uvádzal napríklad výzvy na odvolanie A.B., ktorého výpovede sú v tomto trestnom konaní jediným usvedčujúcim dôkazom voči obvinenému, ďalej verejne žiadal, aby obvinený vyvodil zodpovednosť voči vedeniu Finančnej správy SR. Verejne obvineného obviňoval, že kúpil drahý informačný systém s cieľom, aby sa na ňom „nabalili“ spoločnosti, ktoré vlastní A.D., rodina A.E. a zrejme aj A.F. V čase, keď bol obvinený ministrom financií Slovenskej republiky, tak Daniel Lipšic uvádzal, že v prípadoch A.L. a spol., sú podozriví poslanci za SMER - SD, ministri danej vlády.

Obvinený dodal, že vzhľadom na uvedené je presvedčený, že Daniel Lipšic je voči nemu zaujatý.

Daniel Lipšic napriek týmto skutočnostiam, teda zjavným a mediálne prezentovaným antipatiám voči politickej strane, v ktorej obvinený dlhodobo vykonával funkciu podpredsedu, ako aj napriek jeho medializovaným vyjadreniam týkajúcim sa priamo obvineného, vydal uznesenie o zamietnutí sťažnosti a nepostupoval podľa § 52 ods. 1 a ods. 3 zákona o prokuratúre, podľa ktorých musí byť z konania a rozhodovania veci vylúčený prokurátor, ak so zreteľom na jeho pomer k prejednávanej veci, účastníkom konania, alebo stranám v konaní možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti, pričom takýto prokurátor je povinný, len čo sa dozvie o skutočnostiach, pre ktoré by mohol byť vylúčený, oznámiť to svojmu bezprostredne nadriadenému prokurátorovi, čo Daniel Lipšic neurobil. Uvedeným postupom tak došlo k porušeniu § 52 ods. 1 a § 52 ods. 3 zákona o prokuratúre v neprospech obvineného.

V tejto súvislosti obvinený poukázal na to, že spravodlivosť nielen musí byť poskytovaná, ale musí sa aj javiť, že je poskytovaná. V zmysle výkladu § 31 Trestného poriadku, ako aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdov platí, že osoba nielen musí byť nezáujatá, ale sa ako nezáujatá musí aj javiť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bol obvinený presvedčený, že Daniel Lipšic je z konania a rozhodovania v jeho veci vylúčený, a že sám tieto skutočnosti oznámi svojmu bezprostredne nadriadenému prokurátorovi, čo však neurobil a vydal unesenie o zamietnutí sťažnosti. O tom, že vo veci obvineného koná prokurátor, ktorý je jednoznačne zaujatý voči obvinenému, sa tento dozvedel až

v januári 2021, kedy ho jeho obhajca informoval o vydaní uznesenia o vznesení obvinenia.

Následne preto podal námietku zaujatosti, v ktorej podrobne rozobral všetky dôvody, pre ktoré je Daniel Lipšic zaujatý. Reakciou na námietku zaujatosti bolo upovedomenie podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, v ktorom sa konštatuje, že námietka zaujatosti nebola vznesená bezodkladne. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že námietka zaujatosti nemohla byť podaná oneskorene, nakoľko vzhľadom na znenie § 52 zákona o prokuratúre a § 31 Trestného zákona obvinený dôvodne predpokladal, že Daniel Lipšic nebude konať a rozhodovať v jeho veci. Nikto od neho nemôže spravodlivo požadovať, aby predpokladal, že špeciálny prokurátor nebude rešpektovať ustanovenia zákona.

V závere obvinený navrhol, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky rozhodol, že uznesením o zamietnutí sťažnosti bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, § 2 ods. 9, § 2 ods. 10, § 31 ods. 1, § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v ustanoveniach § 52 ods. 1 a 52 ods. 3 zákona o prokuratúre a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, § 2 ods. 9, § 2 ods. 10, § 199 ods. 3, § 206 ods. 1 a § 206 ods. 3 Trestného poriadku a v § 8 a § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v neprospech obvineného a zrušil predmetné uznesenie, ako aj uznesenie o vznesení obvinenia a prokurátorovi ÚŠP prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Pre potreby vybavenia Návrhu bol Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky predložený na vec sa vzťahujúci spisový materiál, a to vyšetrovací spis Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, sp. zn. PPZ-299/NKA-BA3-2021-RČ a dozorový spis Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 99/21/1000.

Návrh bol podaný oprávnenou osobou podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v lehote troch mesiacov ustanovenej v § 364 ods. 1 Trestného poriadku, preto boli splnené formálne podmienky na vecné preskúmanie zákonnosti namietaných uznesení.

Po preskúmaní veci som zistil, že právoplatným uznesením špeciálneho prokurátora o zamietnutí sťažnosti bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 206 ods. 1 Trestného poriadku, a v ustanoveniach § 8, § 10 ods. 2, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to v neprospech obvineného.

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon.

Podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku, návrh na postup podľa § 363 ods. 1 môžu podať do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia

- a) obvinený vo svoj prospech,
- b) v prospech obvineného osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie,
- c) poškodený v neprospech obvineného,
- d) zúčastnená osoba.

Podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálny prokurátor môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 366 ods. 1 Trestného poriadku, ak generálny prokurátor zistí, že zákon bol porušený, vysloví uznesením, že napadnutým rozhodnutím alebo jeho časťou, alebo v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, bol porušený zákon v prospech alebo v neprospech obvineného.

Podľa § 366 ods. 2 Trestného poriadku, ak bol zákon porušený, generálny prokurátor súčasne s výrokom podľa odseku 1 zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, prípadne aj chybné konanie, ktoré mu predchádzalo. Ak je nezákonný len niektorý výrok rozhodnutia a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší len tento výrok. Zruší aj ďalšie rozhodnutia policajta a prokurátora, ktoré na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujú, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo jeho časti generálny prokurátor prikáže orgánu, o ktorého rozhodnutie spravidla ide, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 367 ods. 3 Trestného poriadku orgán, ktorému vec bola prikázaná, je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie generálny prokurátor nariadil, a je viazaný jeho právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil, okrem ak sa zmenili skutkové alebo právne okolnosti, z ktorých právny názor generálneho prokurátora vychádzal.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 206 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvinený súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník

alebo prekladateľ, aj ministromi spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného.

Podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa prečinu podplácania dopustí, kto inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe, a čin spácha voči verejnému činiteľovi.

Týmito ustanoveniami Trestného poriadku sa prokurátor ÚŠP a špeciálny prokurátor v predmetnej trestnej veci dôsledne neriadili.

Preskúmaním vyšetrovacieho spisu som dospel k záveru, že zistený skutkový stav dostatočným spôsobom neodôvodňuje zákonnosť postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k osobe obvineného, a to nielen v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, ale ani doposiaľ.

Skutočnosti zistené v štádiu pred vznesením obvinenia a dôkazy zadovážené po začatí trestného stíhania v danej trestnej veci neboli náležitým podkladom pre vyslovenie záveru, že skutok bol spáchaný, má znaky stíhaného trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený.

Jediným dôkazom, na ktorom je založené vznesenie obvinenia vo vzťahu k obvinenému, je výpoveď svedka A.B.

A.B. v trestnom oznámení z 21.07.2021 uviedol, že niekedy v roku 2017 (presnejšie si nespomína) ho oslovil minister financií A.A., aby zistil, či sa dá urýchliť odvolacie konanie ohľadom konania o dani z príjmov PO, konkrétne išlo o spoločnosti L.1 až L.6. Tieto boli z portfólia A.G. a patrili alebo mal na ne vplyv niektorý z jeho synov. Pri prvom stretnutí ho A.A. len požiadal, aby zistil možnosti urýchlenia odvolacieho konania, o peniazoch nebola žiadna reč. Oznamovateľ to celé vnímal tak, že išlo iba o urýchlenie tých odvolacích konaní, nemalo ísť o ovplyvnenie ich výsledku.

Následne oslovil A.C., pričom ju informoval, že ide o požiadavku A.A., pričom na druhom stretnutí A.A. informoval, že menovaná mu povedala, že urobí všetko preto, aby sa tie konania urýchlili. A.A. ho informoval, že majitelia sú ochotní poskytnúť odmenu za urýchlenie odvolacích konaní.

Celý proces trval niekoľko mesiacov, pričom A.A. priebežne informoval o stave týchto odvolacích konaní.

Keď boli ukončené prvé dve alebo prvé tri odvolacie konania, tak o tom informoval A.A., na čo on slovne poďakoval.

Pri ďalšom pracovnom stretnutí mu A.A. v zadnej časti kancelárie, takom kumbálíku, odovzdal obálku na listy, bielu a povedal mu, že to je za ten L. Obálku si vzal, bola otvorená, videl, že sú v nej peniaze, peniaze si prepočítal v aute alebo až v jeho kancelárii.

Pre odstup času si skutočne nespomína na presnú sumu, ale je si istý, že išlo o sumu tesne pod 50 000,- Eur. Je presvedčený, že malo ísť o 45 000,- Eur.

Pre odstup času si nepamätá presne v akých bankovkách to bolo, ale boli to bankovky rôznych nominálnych hodnôt.

Oznamovateľ zároveň uviedol, že to nečakal, bol prekvapený, toto sa stalo jedinýkrát, nikdy predtým nemali taký vzťah, že by k niečomu takému došlo.

A.B. už v procesnom postavení svedka vo výpovedi z 23.07.2021 uviedol, že predpokladá, že v druhej polovici roku 2016 alebo v priebehu roku 2017 ho na pracovnom stretnutí požiadal minister financií A.A., aby zistil stav odvolacích konaní voči daňovým subjektom L.1 až L.6. Zároveň ho informoval, že mu záleží na tom, aby tie konania skončili jednak čo najrýchlejšie a jednak úspešne.

Na základe toho oznámil A.C. túto požiadavku s tým, že jej uviedol, že ide o požiadavku A.A. Asi po 2 týždňoch ho menovaná informovala, že nie je potrebné porušovať zákon a bude sa to dať riešiť tak, aby to bolo v rámci odvolacieho konania vyriešené čo najrýchlejšie, a aby boli prostriedky vyplatené predmetným daňovým subjektom.

Následne o tom informoval A.A., ktorý mu oznámil, že tie firmy sú ochotné sa za to odvdáčiť.

A.A. následne informoval o skončení daňového konania vo vzťahu k L.1, vtedy ešte úplatok nedostal. Nevie si spomenúť, či k vyplateniu úplatku došlo po oznámení o ukončení daňového konania vo vzťahu k L.2 alebo až keď mu oznámil ukončenie daňového konania voči L.3.

Svedok ďalej uviedol, že išli do kumbálíku, kde mu A.A. odovzdal bielu obálku veľkosti A5 a povedal: „To je pre teba za tie L. a nikomu z toho nič nedávaj.“ Obálku otvoril, myslí si, že až v jeho kancelárii a bola v nej suma 48 000,- Eur. Prekvapilo ho, že to nie je okrúhla suma, napríklad 45 000,- Eur alebo 50 000,- Eur. Nad výškou sumy od podania trestného oznámenia celý čas uvažoval, pričom večer si spomenul na presnú výšku sumy.

V obálke boli bankovky rôznych nominálnych hodnôt, myslí, že tam boli 500 eurové, 100 eurové a 50 eurové bankovky.

Následne A.A. priebežne informoval o predpokladanom časovom dobehu zostávajúcich daňových konaní a v rámci jedného z rozhovorov mu A.A. povedal, že ho to ďalej nezaujíma, lebo za to už nie sú ochotní platiť, pričom v tejto súvislosti spomenul jedného zo synov A.G. Z toho pochopil, prečo sa tomu venoval, lebo mal vedomosť a skúsenosť z inej veci, že A.A. presadzoval záujmy A.G. a jeho rodiny.

Svedok uviedol, že p. A.C. to musela riešiť s vtedajšou riaditeľkou odboru daňového konania, nevie, či to riešila aj s p. A.H., pod ktorého tá riaditeľka patrila, ale je to možné.

Svedok A.B. vypovedal aj po vznesení obvinenia A.A., a vo výpovedi z 09.12.2021 uviedol, že v druhej polovici v roku 2017 ho požiadal minister financií A.A., aby daňové konania súvisiace so spoločnosťami L.1 až 6 skončili čo najrýchlejšie a pozitívne.

Následne informoval A.C., že záujmom A.A. je, aby predmetné daňové konania skončili čo najrýchlejšie a pozitívne, pričom menovaná mu v priebehu 2 týždňov oznámila, že daňové konania budú ukončované postupne a že je reálny predpoklad, že to bude pozitívne vysporiadané v prospech týchto spoločností.

Potom ako ho A.C. informovala, že boli vyplatené daňové preplatky spoločnosti L.1 a myslí, že aj spoločnosti L.2, tak o tom následne na pracovnom stretnutí informoval A.A., pričom v rámci tohto konkrétneho stretnutia si ho menovaný zavolať do zadnej časti jeho kancelárie, kde mu odovzdal obálku, pokiaľ si pamätá, bola podlhovastá, široká a povedal mu, že to je za tie L. Finančné prostriedky si prerátal vo svojej kancelárii a zistil, že v obálke je 48 000,- Eur.

Svedok si pamätá, že suma 48 000,- Eur pozostávala z 500 eurových a 100 eurových bankoviek.

Následne A.A. priebežne informoval a v rámci jedného z rozhovorov mu A.A. povedal, že ho to ďalej nezaujíma, lebo za to už nie sú ochotní platiť, pričom v tejto súvislosti uviedol nejakú pripomienku na adresu, cituje „A.K.“, na čo svedok zareagoval otázkou, že „A.K.?“, na čo A.A. povedal „Áno, veď to je ich“. Svedok dodal, že on si dovtedy neoveroval komu spoločnosti L.1 až L.6 patria.

Svedok tiež uviedol, že celý priebeh týchto rozhovorov medzi ním a A.A. zasiahol aj do prvej polovice roku 2018.

Svedok uviedol, že nevie s kým p. A.C. tieto veci riešila.

Na otázku obhajcu, čo ho viedlo k tomu, aby v tejto veci sám podal trestné oznámenie odpovedal, že sa v máji 2021 rozhodol v plnej miere spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o výpoveď jediného usvedčujúceho svedka A.B., poukazujem na zásadné rozpory v jeho výpovediach, a to nasledovné.

Pokiaľ ide o čas spáchania skutku, v trestnom oznámení A.B. uviedol, že si presnejšie nespomína, ale bolo to niekedy v roku 2017, vo výpovedi z 23.07.2022 už uviedol, že to bolo v druhej polovici roku 2016 alebo v priebehu roku 2017 a vo výpovedi z 09.12.2021 už konkretizoval čas spáchania skutku do druhej polovice roku 2017, dokonca uviedol, že celý priebeh týchto rozhovorov medzi ním a obvineným zasiahol aj do prvej polovice roku 2018.

Zhrnuté, v každej výpovedi uviedol svedok iné roky, pričom časový rozptyl je pomerne veľký, od druhej polovice roku 2016 až do prvej polovice roku 2018.

Pokiaľ ide o obsah požiadavky obvineného adresovanej svedkovi, v trestnom oznámení svedok uviedol, že obvinený ho požiadal, aby zistil, či sa dá urýchliť odvolacie daňové konanie vo vzťahu k spoločnostiam L.1 až L.6, pričom výslovne uviedol, že to vnímal tak, že išlo iba o urýchlenie odvolacieho konania, nemalo ísť o ovplyvňovanie ich výsledku, vo výpovedi z 23.07.2021 (o 2 dni po podanom trestnom oznámení) už uviedol, že mu obvinený oznámil, že mu záleží na tom, aby daňové konania skončili čo najrýchlejšie a úspešne a vo výpovedi z 09.12.2021 konštatoval, že ho obvinený požiadal, aby daňové konania skončili čo najrýchlejšie a pozitívne.

Zhrnuté, kým podľa trestného oznámenia nemalo ísť o ovplyvňovanie výsledku daňových konaní, o 2 dni na to vo svedeckej výpovedi už svedok tvrdil, že požiadavka obvineného smerovala aj k pozitívnemu výsledku konaní.

Kým vo vzťahu k sume, ktorú mal obvinený A.B. poskytnúť, v trestnom oznámení menovaný uviedol, že pre odstup času si skutočne nespomína na presnú sumu, ale (zároveň) je si istý, že išlo o sumu tesne pod 50 000,- Eur a je presvedčený, že malo ísť o 45 000,- Eur, tak vo výpovediach z 23.07.2021 a 09.12.2021 už bez zaváhania uviedol, že v obálke bola suma 48 000,- Eur.

Zhrnuté, 21.07.2021 pri podávaní trestného oznámenia si A.B. skutočne nepamätal sumu, ktorú mu mal obvinený odovzdať, ale s odstupom necelých dvoch dní, 23.07.2021 pri výpovedi v procesnom postavení svedka (s vysvetlením, že nad výškou sumy od podania trestného oznámenia celý čas uvažoval, pričom večer si spomenul na presnú výšku sumy), si už prekvapivo a jednoznačne spomenul, že išlo o presnú sumu 48 000,- Eur, ktorá ho dokonca zaujala, lebo nebola okrúhla.

Pokiaľ ide o hodnotu bankoviek, z ktorých mala suma 48 000,- Eur pozostávať, v trestnom oznámení si pre odstup času nepamätal presne v akých bankovkách to bolo, vo výpovedi z 23.07.2021 už uviedol, že tam boli 500 eurové, 100 eurové a 50 eurové bankovky a vo výpovedi z 09.12.2021 zúžil okruh nominálnych hodnôt bankoviek na 500 eurové a 100 eurové.

Zhrnuté, kým v deň kedy podával trestné oznámenie si A.B. nebol schopný pre odstup času spomenúť na nominálnu hodnotu bankoviek, ktoré mali tvoriť obvineným odovzdanú sumu (pričom treba podotknúť, že menovaný zrejme vedel k čomu ide trestné oznámenie podávať), čo by bolo pre odstup 4 až 5 rokov od spáchania údajného skutku vcelku pochopiteľné, tak o dva dni na to, pri svedeckej výpovedi 23.07.2021 sa svedkovi zjavne osviežila pamäť a už vedel uviesť nominálne hodnoty bankoviek, ktoré však nekorešpondovali s tými uvedenými v ďalšej výpovedi 09.12.2021.

Vo vzťahu k časovému momentu odovzdania úplatku A.B. v trestnom oznámení uviedol, že keď boli ukončené prvé dve alebo prvé tri odvolacie konania, tak o tom informoval A.A., na čo on slovne poďakoval a úplatok mu odovzdal až pri ďalšom pracovnom stretnutí, vo výpovedi z 23.07.2021 svedok konštatoval, že si nevie spomenúť, či k vyplateniu úplatku došlo po oznámení o ukončení daňového konania vo vzťahu k L.2 alebo až keď mu oznámil ukončenie daňového konania voči L.3 a vo výpovedi z 09.12.2021 nakoniec uviedol, že potom ako ho A.C. informovala, že boli vyplatené daňové preplatky spoločnosti L.1 a myslí, že aj spoločnosti L.2, tak o tom informoval A.A., pričom v rámci toho konkrétneho stretnutia mu menovaný aj odovzdal úplatok.

Zhrnuté, k vyplateniu úplatku došlo podľa trestného oznámenia až na ďalšom pracovnom stretnutí nasledujúcom po tom, na ktorom A.B. oznámil obvinenému ukončenie konania vo vzťahu k L.2 alebo L.3, podľa výpovede z 21.07.2021 k nemu došlo na stretnutí, na ktorom mu oznámil ukončenie daňového konania vo vzťahu k L.2 alebo voči L.3 a podľa výpovede z 09.12.2021 k nemu došlo v rámci toho konkrétneho pracovného stretnutia, na ktorom svedok obvineného informoval, že boli vyplatené daňové preplatky spoločnosti L.1 a myslí, že aj spoločnosti L.2.

Pokiaľ ide o otázku či svedok vie, s kým predmetnú záležitosť A.C. riešila, vo výpovedi z 23.07.2021 jednoznačne uviedol, že to musela riešiť s vtedajšou riaditeľkou odboru daňového konania, ktorá patrila pod p. A.H., nevie, či to riešila aj s p. A.H., ale je to možné, tak vo výpovedi z 09.12.2021 už svedok konštatoval, že nevie, s kým to A.C. riešila.

Zhrnuté, s odstupom necelých 5 mesiacov svedok poprel, čo pôvodne vypovedal.

Po komplexnom preskúmaní a vyhodnotení vykonaných dôkazov je nevyhnutné konštatovať, že v jednotlivých výpovediach svedka A.B., sa vyskytujú zásadné rozpory, čo v kontexte ďalších svedeckých výpovedí a zabezpečených listinných dôkazov vzbudzuje pri ich vyhodnocovaní dôvodné a závažné pochybnosti o ich pravdivosti.

Špeciálny prokurátor v napadnutom uznesení uviedol, že výpoveď svedka A.B. je potvrdzovaná ďalšími dôkazmi, z ktorých poukázal na výpoveď svedkyne A.C. a listinné dôkazy, a preto ju vyhodnotil ako vysoko dôveryhodnú, s čím sa nemožno stotožniť a je potrebné konštatovať, že výpovede svedka A.B. obsahujú rozpory, sú osamotené, keďže nie sú podporené a verifikované žiadnymi ďalšími dôkazmi, ktoré

by objektívnemu pozorovateľovi umožnili záver o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin.

V tejto súvislosti poukazujem na výpoveď svedkyne A.C., ktorá vo výpovedi z 22.09.2021 uviedla, že mohlo ísť o roky 2016 alebo 2017, kedy ju oslovil A.B. s požiadavkou, aby preverila stav konaní a postup daňového úradu u subjektov označených ako L. a príslušná číslica.

Svedkyňa sa obrátila na A.H. alebo A.I. alebo na A.J.

Informáciu o stave konaní poskytla A.B., pričom nemala informáciu, či mal on túto úlohu zadanú od niekoho alebo za akým účelom ju potrebuje. Vnímala to ako bežné preverenie činnosti daňového úradu v konkrétnom prípade, či úrad nie je nečinný alebo či nejakým spôsobom porušoval lehoty.

Svedkyňa žiadne pochybenia nezistila a okrem zisťovania stavu konaní, do týchto vecí nijak neintervenovala, pričom takéto zadanie nemala ani od A.B. Zistenie stavu konania nemohlo v konkrétnych veciach znamenať iný jeho výsledok, postup bol presne určený metodikou a potom už ostávalo len rešpektovať rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutia finančnej správy zrušil.

Vo výpovedi 09.12.2021 svedkyňa A.C. potvrdila skutočnosti uvedené vo výpovedi z 22.09.2021, k časovému obdobiu uviedla, že A.B. ju oslovil v rámci rokov 2015 až 2017, nevedela určiť presne.

Svedkyňa ďalej uviedla, že takéto požiadavky A.B. boli bežné, považovala to za súčasť bežného pracovného života, takých požiadaviek bolo minimálne 10 počas ich spolupráce, možno aj viac, nebolo to nič neobvyklé.

Na otázku, či jej A.B. spomínal pre akú osobu majú byť konania preverené alebo pre koho sú určené tieto informácie, svedkyňa uviedla, že nie.

Svedkyňa tiež uviedla, že nevie o žiadnej väzbe tohto prípadu k A.A.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené svedkyňou A.C. konštatujem, že jej výpoveď rozhodne nepodporuje výpoveď svedka A.B. vo vzťahu k účasti obvineného na stíhanom skutku, naopak, vyvracia niektoré skutočnosti tvrdené svedkom.

Kým svedok A.B. vo výpovediach jednoznačne tvrdil, že svedkyňu A.C. oboznámil s tým, že požiadavka na zisťovanie stavu daňových konaní vo vzťahu k spoločnostiam L.1 až L.6 pochádza od obvineného, a teda informácie sú určené pre obvineného, tiež, že menovaná mu povedala, že urobí všetko preto, aby sa tie konania urýchlili, aby to bolo v rámci odvolacieho konania vyriešené čo najrýchlejšie, a aby boli prostriedky vyplatené predmetným daňovým subjektom, svedkyňa A.C. tieto skutočnosti vo svojich výpovediach poprela.

Kým špeciálny prokurátor rozpory vo výpovediach označil v uznesení o zamietnutí sťažnosti ako drobné nepresnosti v svedeckých výpovediach, ktoré skôr zvierohodňujú jednotlivé výpovede, som toho názoru, že v tomto prípade ide o podstatné rozpory, ktoré naopak výpoveď jediného usvedčujúceho svedka spochybňujú a nemožno ich ignorovať.

S poukazom na uvedené skutočnosti nemožno dať špeciálnemu prokurátorovi za pravdu, keď v uznesení o zamietnutí sťažnosti tvrdil, že spáchanie trestného činu obvineným je doposiaľ preukazované aj výpoveďou svedkyne A.C., ktorá podľa názoru špeciálneho prokurátora podporuje výpoveď svedka A.B., a listinnými dôkazmi.

Podľa ustálenej judikatúry a stanovísk Najvyššieho súdu SR, ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka, priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tos 4/2009 z 26.02.2010).

V danom prípade neexistujú žiadne priame ani nepriame dôkazy, ktoré by podporovali, resp. verifikovali pravdivosť tvrdení A.B. Práve naopak, existujú tu iné, pre vec podstatné dôkazy, ktoré svedčia v neprospech tvrdení A.B., resp. pravdivosť jeho výpovedí vyvracajú.

V tejto súvislosti poukazujem aj na výpoveď svedkyne A.J. zo 04.02.2022, v ktorej uviedla, že v prípade spoločností L.1 až L.6 sa kontrolovali rovnaké zdaňovacie obdobia, a to máj a jún 2011. Tie kontroly začali ešte v roku 2011 a boli ukončené rôzne, väčšinou začiatkom roka, vo februári 2012.

Subjekty nestihli odvolanie, takže dali mimoriadny opravný prostriedok, preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, v prípade spoločností L.1 až L.3 boli rozhodnutia potvrdené odvolacím orgánom, v prípade spoločností L.4 až L.6 boli vrátené na ďalšie konanie.

Následne daňový úrad vydal nové rozhodnutia, voči ktorým sa daňový subjekt odvolal a tieto rozhodnutia boli odvolacím orgánom potvrdené.

Svedkyňa konštatovala, že ak obvinenie stojí na tom, že A.B. mal zabezpečiť úspešnosť odvolacích konaní, tak uvádza, že rozhodnutia daňového úradu boli potvrdené a boli nepriznané nadmerné odpočty a rozdiely dane. Subjekt voči všetkým rozhodnutiam podal žaloby, krajský súd zrušil všetky ich rozhodnutia a ustálil právny názor, že postupovali nesprávne a právny názor subjektu je správny.

Voči takému rozhodnutiu boli podané kasačné sťažnosti a Najvyššieho súdu SR ich v roku 2016 zamietol a potvrdil rozhodnutia krajského súdu z roku 2016, dátumy si presne nepamätá.

Následne Daňový úrad Bratislava vydal nové rozhodnutia, ktorými potvrdil výšku nadmerných odpočtov v daňových priznaniach a následne boli nadmerné odpočty daňovým subjektom vrátené.

Svedkyňa uviedla, že to, že A.B. obvinil A.A. z toho, že odvolacie konania týchto spoločností mali dopadnúť v prospech daňového subjektu nedáva logiku alebo sa nezakladá na pravde, pretože odvolací orgán potvrdil všetky rozhodnutia Daňového úradu Bratislava, ktorým bol neuznaný nadmerný odpočet DPH, bol vyrubený rozdiel dane, čiže odvolacie konanie dopadlo v neprospech daňového subjektu.

Na otázku, či sa vedie nadväzujúce konanie k nadmernému odpočtu, konkrétne o úrokoch uviedla, že vedie, ale nevie sa vyjadriť, lebo to spadá pod námestníka daňového úradu, úseku správy daní.

Na otázku, či A.C. zisťovala informácie k spoločnostiam L.1 až L.6 svedkyňa odpovedala, že oni komunikovali s odvolacím orgánom, a potom keď prišlo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR tak komunikovali ďalší postup. Nepamätá si, že by konkrétne ona, ale posúvali vedeniu informácie, že majú byť vyplatené nadmerné odpočty DPH v celkovej sume cca 3 200 000,- Eur, nakoľko to bola výrazná suma.

Svedkyňa si nevedela spomenúť komu z vedenia sa také informácie oznamovali, ale ešte dodala k A.C., že sa to zasielalo aj jej, pretože bola v tom čase generálnou riaditeľkou sekcie daňových úradov a bolo to v jej kompetencii. Ďalej

uviedla, že si myslí, že to išlo mailom a bola to tabuľka, ktorú predložila do vyšetrovacieho spisu.

Na otázku, či takto informovali vedenie aj pri iných daňových subjektoch uviedla, že informácie posielajú aj pri iných daňových subjektoch, toto nebolo nič mimoriadne ani neobvyklé.

Z výpovede svedkyne A.I. zo 07.02.2022 vyplýva, že každý mesiac zasielali na vedenie, teda A.C. správy, monitoring, vypuklé problémy, čo sa udialo za mesiac, týkalo sa to aj exekúcií, kontroly, ale nevie uviesť, či uvádzali aj informácie ohľadne spoločností L.1 až L.6.

Vo vzťahu k tabuľke predloženej vyšetrovateľom PZ uviedla, že túto konkrétnu tabuľku nevidela, ale tieto tabuľky keď sú, tak každý námestník si vedie aká kontrola je v akom stave, to je na jeho systéme aký si zvolí.

Svedok A.H. vo výsluchu 07.02.2022 uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o spoločnostiach L.1 až L.6, ani o predmetnom úplatku.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy, konkrétne listiny a rozhodnutia predložené Daňovým úradom Bratislava, týkajúce sa obchodných spoločností L.1, s.r.o., L.2, s.r.o., L.3, s.r.o., L.4, s.r.o., L.5, s.r.o., L.6, s.r.o., so sídlom na X.X., X., tieto deklarujú priebeh jednotlivých daňových konaní za zdaňovacie obdobia máj a jún 2011 vo veci priznania, resp. nepriznania úrokov vo vzťahu k jednotlivým obchodným spoločnostiam, avšak zo žiadneho z predmetných listinných dôkazov nevyplýva, že vo vzťahu k uvedeným obchodným spoločnostiam mohli byť daňové odvolacie konania vedené Daňovým úradom Bratislava urýchlené a úspešne skončené na základe vplyvu, resp. požiadavky vtedajšieho prezidenta Finančnej správy SR, svedka A.B., tak ako je konštatované v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia.

Naopak, z listinných dôkazov vyplýva, že vyššie uvedené obchodné spoločnosti buď odvolanie voči rozhodnutiam Daňového úradu Bratislava nepodali alebo boli v odvolacom konaní neúspešné, takže nadmerné odpočty a rozdiely dane neboli týmto obchodným spoločnostiam priznané.

Až na základe žalôb podaných uvedenými daňovými subjektami boli rozsudkami Krajského súdu v Bratislave rozhodnutia Daňového úradu Bratislava, resp. Finančného riaditeľstva SR (kde by svedok A.B. možno mohol z titulu svojej vtedajšej funkcie prezidenta Finančnej správy SR uplatniť svoj vplyv) zrušené, pričom Finančné riaditeľstvo SR vo viacerých prípadoch dokonca podalo odvolanie na Najvyšší súd SR, ktorý následne potvrdil rozsudky Krajského súdu v Bratislave, a teda nadmerný odpočet bol týmto daňovým subjektom vrátený výlučne na základe právneho názoru vysloveného v súdnych rozhodnutiach, ktorým bol následne Daňový úrad Bratislava viazaný.

Poukazujem na skutočnosť, že vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.1, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S 243/2014-61 zo 14.01.2016 zrušil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102401/5/153515/12/Bezd z 20.02.2012, a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 v sume 402 817, 80 Eur.

Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.2, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 5S 246/2014-65 z 24.11.2015 zrušil rozhodnutie Daňového úradu

Bratislava č. 9102407/1/171502/2012/MočL z 20.02.2012, pričom následne o odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/45/2016 z 13.06.2018, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 v sume 402 817, 80 Eur.

Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.3, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 5S 245/2014-95 z 22.11.2016 zrušil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102408/5/1832/2012/Raba z 26.01.2012, a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 v sume 402 817, 80 Eur.

Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.4, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S 252/2013-187 zo 14.01.2016 zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100302/1/422854/2013/1042 zo 04.09.2013, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9104403/5/2649889/13/Nád z 10.06.2013, pričom následne o odvolaní Finančného riaditeľstva SR rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/14/2016 z 23.11.2017, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 2011 v sume 126 217, 50 Eur.

Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.5, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S 237/2013-120 z 02.07.2014 zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100302/1/338537/2013/1042 zo 16.07.2013, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9104407/5/1596040/13/Dov z 25.04.2013, pričom následne o odvolaní Finančného riaditeľstva SR rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/88/2014 z 29.09.2016, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 2011 v sume 126 217, 50 Eur.

Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti L.6, s.r.o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 5S 251/2013-104 z 05.05.2014 zrušil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102402/5/795/2012/Mate zo 16.01.2012, pričom následne o odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/140/2014 z 22.03.2017, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a na jeho základe rozhodol Daňový úrad Bratislava o vrátení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 2011 v sume 126 217, 50 Eur.

Uvedené skutočnosti preukazujú, že je nelogické, aby obvinený svedka A.B. žiadal o urýchlenie a úspešné skončenie odvolacích daňových konaní vo vzťahu k vyššie uvedeným obchodným spoločnostiam, keďže v čase, kedy mala byť inkriminovaná žiadosť obvineného o realizáciu uvedenej intervencie prednesená svedkovi, už buď existovali právoplatné rozsudky Krajského súdu v Bratislave, ktorý zrušil napadnuté rozhodnutia Daňového úradu v Bratislave, resp. Finančného riaditeľstva SR a vyslovil právny názor, že postup týchto orgánov bol nesprávny, alebo prebiehali odvolacie konania na Najvyššom súde SR (čo muselo byť zástupcom obchodných spoločností známe), ktoré sa pre predmetné daňové subjekty skončili úspešne.

Z uvedeného je zrejmé, že svedok A.B. nemal ani len možnosť zabezpečiť akékoľvek „pozitívne“ rozhodnutia Daňového úradu Bratislava, resp. Finančného riaditeľstva SR vo vzťahu k uvedeným obchodným spoločnostiam, pretože v ním uvedenom čase už prebiehali súdne konania a tieto orgány nemohli rozhodnúť inak,

ako podľa právneho názoru vyjadreného vo vyššie spomenutých súdnych rozhodnutiach, ktorými boli viazané.

Uvedené jednoznačne potvrdzuje aj vyššie popísaná výpoveď svedkyne A.J.

Z listinných dôkazov poukazujem aj na prílohu č. 1 k písomnosti Finančného riaditeľstva SR č.k. 371220/2021, z ktorej vyplýva história konaní u subjektov L.1, s.r.o. až L.6, s.r.o. vo veci priznávania, resp. nepriznávania úrokov po vrátení nadmerného odpočtu, vrátane sumy nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2011 a jún 2011, ktorý bol vrátený po súdnych rozhodnutiach jednotlivým obchodným spoločnostiam a tiež dátum jeho vrátenia.

Z tejto listiny okrem iného vyplýva, že nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie máj 2011 v sume 402 817, 80 Eur bol obchodnej spoločnosti L.2, s.r.o. vrátený 07.12.2018 a nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 2011 v sume 126 217, 50 Eur až 20.02.2019.

Uvedená skutočnosť je v zásadnom rozpore s tvrdením svedka A.B., ktorý vypovedal, že obvinený mu úplatok odovzdal potom, ako ho A.C. informovala, že boli vyplatené daňové preplatky obchodnej spoločnosti L.1, s.r.o. a myslí, že aj obchodnej spoločnosti L.2, s.r.o., dokonca si nebol istý, či mu bol úplatok odovzdaný až po skončení konania u obchodnej spoločnosti L.3, s.r.o. (svedok vypovedal zakaždým rozdielne).

Ak by bola výpoveď svedka A.B. pravdivá, musel by úplatok od obvineného dostať najskôr po 07.12.2018, kedy bol obchodnej spoločnosti L.2, s.r.o. vrátený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie máj 2011 alebo dokonca až po 20.02.2019, kedy bol obchodnej spoločnosti L.2, s.r.o. vrátený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 2011, čo však nekorešponduje s údajným časom spáchania skutku, ktorý je predmetom tohto trestného konania.

Opakujem, že o čase, kedy mal byť skutok spáchaný, vypovedal svedok A.B. zakaždým rozdielne, kým pri podávaní trestného oznámenia uviedol, že ku skutku došlo niekedy v roku 2017, vo výpovedi z 23.07.2022 to bolo v druhej polovici roku 2016 alebo v priebehu roku 2017 a vo výpovedi z 09.12.2021 mal byť skutok spáchaný v druhej polovici roku 2017, dokonca uviedol, že celý priebeh týchto rozhovorov medzi ním a obvineným zasiahol aj do prvej polovice roku 2018.

Zdôrazňujem, že vzhľadom na uvedené skutočnosti a časové súvislosti sa skutok, pre ktorý bolo A.A. vznesené obvinenie, nemohol stať tak, ako ho opísal svedok A.B., keď tvrdil, že úplatok prevzal pri pracovnom stretnutí s obvineným v čase, keď vykonával funkciu prezidenta Finančnej správy SR, keďže k 01.10.2018 v tejto funkcii skončil.

Po vyhodnotení napadnutých rozhodnutí, ako aj v trestnom konaní zadovážených dôkazov je teda potrebné zdôrazniť, že pokiaľ ide o naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu vo vzťahu k osobe obvineného, v danom smere nebol doposiaľ produkován žiadny nepochybný dôkaz, ktorý by potvrdil a verifikoval výpovede A.B. vo vzťahu k inkriminovanej udalosti, naopak výpovede svedkýň A.C., A.J., ako aj listinné dôkazy predložené Daňovým úradom Bratislava, ktoré dokumentujú priebeh inkriminovaných daňových konaní vo vzťahu k obchodným spoločnostiam L.1, s.r.o., L.2, s.r.o., L.3, s.r.o., L.4, s.r.o., L.5, s.r.o., L.6, s.r.o., so sídlom na X.X., X., jeho obvinenie výrazne zoslabili.

Pokiaľ ide o tvrdenie špeciálneho prokurátora v napadnutom uznesení, že snaha ostatného roka vytvoriť nejaké „dôkazné minimum“ v podobe počtu výpovedí spolupracujúcich osôb, ktoré postačujú na vznesenie obvinenia za korupčný trestný čin, je motivovaná cieľom chrániť osoby páchajúce korupčnú trestnú činnosť na najvyšších miestach spoločnosti, uvádzam, že ide o ničím nepodložené špekulácie špeciálneho prokurátora, pričom je potrebné zdôrazniť, že na vyhodnotenie dostatočnosti sumy dôkazov, a v tej súvislosti dôvodnosti vznesenia obvinenia, nie je rozhodujúci počet výpovedí spolupracujúcich osôb, resp. počet výpovedí svedkov ako takých, rozhodujúcou je najmä kvalita, teda konzistentnosť, logickosť a dôveryhodnosť týchto výpovedí, čo výpovede svedka A.B. samy osobe ako aj v kontexte s inými zadováženými dôkazmi nespĺňajú.

Vo vzťahu k inštitútu výpovede spolupracujúcej osoby uvádzam, že ide o zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút, ktorý nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa orgány činné v trestnom konaní s pomocou takýchto výpovedí dopracovali.

Výpoveď spolupracujúcej osoby teda možno použiť ako zákonný dôkaz, rovnocenný s inými dôkazmi, avšak keďže ide o osobu poskytujúcu pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody, vyžaduje sa od konajúcich orgánov osobitná obozretnosť pri použití takejto výpovede. Nemožno vylúčiť, a preto je potrebné podrobne vyhodnocovať, či takýto svedok môže mať motiváciu obviňovať iné osoby, aby si sám týmto spôsobom zabezpečil beztrestnosť, resp. miernejší postih, ako keby neprehovoril, a preto sa javí ako dôležité poznať všetky výhody, ktoré spolupracujúca osoba získala a získa a tieto vyhodnocovať v kontexte možného ovplyvnenia dôveryhodnosti výpovede takejto osoby.

Pokiaľ ide o vyhodnocovanie zákonnosti zadovážených dôkazov zdôrazňujem, že o zákonnosti a procesnej použiteľnosti dôkazov s konečnou platnosťou síce rozhodujú súdy, avšak jedna zo základných zásad trestného konania upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a to zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyžaduje aj od orgánov činných v trestnom konaní, aby hodnotili dôkazy nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgán činný v trestnom konaní alebo strana, a to z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti.

Orgány činné v trestnom konaní teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

V tejto súvislosti mi nedá nepripomenúť, že Trestný poriadok v ustanovení § 230 ods. 1 jednoznačne a výslovne poveruje dozorom nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní prokurátora a nie súd, z čoho je dostatočne zrejmé, že prokurátor nie je v prebiehajúcom trestnom konaní len štatistom, ale naopak orgánom presadzujúcim právo a zákonnosť.

Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu je nevyhnutné uzavrieť, že v predmetnej veci sa nepodarilo zabezpečiť dôkazy v takom množstve a kvalite, ktoré by v tomto štádiu trestného konania umožňovali vyvodiť podozrenie v určitej rozumnej miere pravdepodobnosti, že obvinený sa skutku tak, ako je mu kladené za vinu, dopustil.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné podľa § 366 ods. 1 Trestného poriadku vysloviť, že napadnutými rozhodnutiami a konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, bol porušený zákon vo výroku tohto uznesenia citovaných ustanoveniach Trestného poriadku a Trestného zákona v neprospech obvineného, podľa § 366 ods. 2 Trestného poriadku nezákonné uznesenia zrušiť a prikázať prokurátorovi ÚŠP, aby o veci znova konal a rozhodol.

Podľa § 367 ods. 3 Trestného poriadku orgán, ktorému vec bola prikázaná, je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie generálny prokurátor nariadil, a je viazaný jeho právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil, okrem ak sa zmenili skutkové alebo právne okolnosti, z ktorých právny názor generálneho prokurátora vychádzal.

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti, ktorú obvinený vzniesol proti špeciálnemu prokurátorovi a v Návrhu namietal, že táto nemohla byť vznesená oneskorene ako konštatoval prokurátor ÚŠP v upovedomení podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, nakoľko vzhľadom na ustanovenie § 52 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a § 31 Trestného zákona, obvinený dôvodne predpokladal, že špeciálny prokurátor nebude konať a rozhodovať v jeho veci, uvádzam, že vzhľadom na konštatovanie vecnej nesprávnosti a nezákonnosti napadnutých rozhodnutí nebol dôvod sa touto otázkou bližšie zaoberať.

Pre úplnosť však treba uviesť, že námietka zaujatosti podaná obvineným nebola podaná bezodkladne tak, ako to vyžaduje § 31 ods. 5 Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukazujem na § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a § 54 ods. 2 písm. b), ods. 4 zákona č. 153/2001 Z.z. Z uvedených ustanovení je zrejmý subjekt, ktorý rozhoduje o sťažnosti podanej obvineným proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktoré vydal prokurátor ÚŠP. Táto skutočnosť musela byť právnenému zástupcovi obvineného známa a nič mu nebránilo, aby inštitút námietky zaujatosti uplatnil včas.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný (§ 363 ods. 3 Trestného poriadku).

**generálny prokurátor Slovenskej republiky
v z. JUDr. Jozef Kandra
prvý námestník
generálneho prokurátora Slovenskej republiky**